

VROUWELIJKE IJDELHEID.

Vrouwelijke ijdelheid, die zelfs bij haar spel de spiegel niet ontberen kan!

Of het dan altijd verkeerd is, wanneer meisjes in de spiegel kijken?

Wel, ik houd niet van vrouwen, wie het niet schelen kan, hoe ze er uit zien. En gelukkig weten we nu, dat je als vrouw wel flink, wel vooruitstrevend, wel geleerd zelfs kunt zijn, en toch gesteld kunt wezen op een aangenaam uiterlijk.

Alleen maar, er is een gebruiken, doch er is ook een misbruiken!

Daarom, wanneer ge voor uw spiegel staat, vergeet

nooit het woord van Paulus: „desgelijks ook, dat de vrouwen in een eerbaar gewaad, met schaamte en matigheid zichzelf versieren, niet in vlechtingen des haars, of goud, of paarden, of kostelijke kleding, maar (hetwelk de vrouwen betaamt, die de godvruchtigheid belijden) door goede werken.”

En wat poes betreft, laat zij gerust van de spiegel gebruik maken, wanneer ze niet liever aan uw speelsche handen ontglipt.

Ze is wel netjes en zindelijk op haar mooi velletje, maar op ijdelheid heb ik onze viervoetige huisgenoot nog nooit betrapt.

J. M. W. — W.

HANDWERKEN.

HENGSELMANDJE VAN PRENTBRIEFKAARTEN.

Nu ook de materialen voor handwerken duur, en dikwijls moeilijk te verkrijgen zijn, willen we voorloopig in deze rubriek zulke werkjes geven, die tamelijk gemakkelijk en met niet al te groote kosten te vervaardigen zijn.

We beginnen met een hengselmandje, gemaakt van prentbriefkaarten, en geschikt om onze kluitjes garen

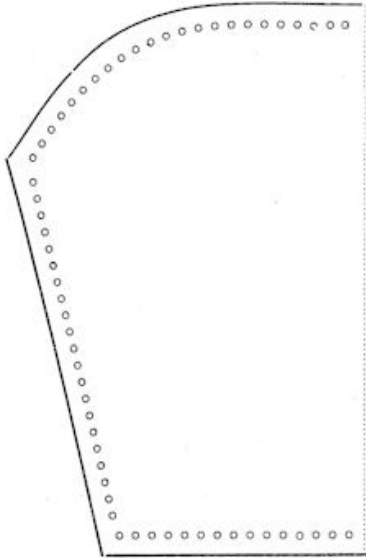
of strengetjes zij in te bergen, zoodat we bij 't maken van onze handwerkjes alles steeds in orde kunnen hebben.

Voor dit werkje hebben we noodig tien, liefst gekleurde prentbriefkaarten, rood borduurkaatoen, middelsoort dikte, en 1½ à 2 el rood lint, ongeveer 2 cM. breed.

We beginnen met onze kaarten twee aan twee op elkaar te plakken met dextrine of gluten en laten ze dan drogen. Even wil ik nog opmerken, dat we geen staande kaarten kunnen gebruiken, doch zulke, waarvan de tekening in de breedte is uitgewerkt.

Wanneer de kaarten droog zijn knippen we vier

van de vijf dubbele kaarten volgens onderstaand model, dat echter slechts de helft van 't patroon geeft. Wanneer men het naknipt van dun papier moet men dus precies op de stippellijn een vouw leggen, zoodat men aan weerszijden hiervan dezelfde figuur krijgt.

Dit worden dan de vier zijkanten van ons mandje. Van de overige dubbele kaart knippen we den bodem in circelvorm, met een middellijn van $7\frac{1}{2}$ cM.

Zooewel zijkanten als bodem worden nu met feston-nersteken omgewerkt, geheel rondom. Dit gaat het gemakkelijkst wanneer men de vormen vooraf met de naaimachine *zonder draad* doorstikt, een weinig van den kant af.

De steek zoo groot mogelijk zetten. Dan worden de zijkanten met overhandsche steken aan elkaar gezet, in ieder lusje van een festonneersteek één steek. Ten slotte wordt op dezelfde wijze den bodem bevestigd, waarbij men acht moet geven dat telkens een vierde gedeelte van den cirkel moet komen aan den onder-rand van één zijstukje. Men kan ook een vierkante bodem nemen, iedere zijde even lang als de onder-kant van een zijstuk. Dit zet gemakkelijker in, maar staat niet zoo mooi.

Nu nemen we voor het hengseltje een reepje buig-zaam karton van 24 cM. lang en 2 cM. breed. Dit omwikkelen we met het lint, doch zoo, dat de om-wikkelingen schuin over het karton liggen. Er mag niets van het karton te zien blijven. Dit hengseltje buigen we nu voorzichtig in halfronden vorm, en be-vestigen het in het midden boven aan de twee zij-kanten. Van het overblijvende lint maken we een strikje, dat we aan een zijde op het hengsel beves-tigen, ongeveer 5 cM. van de bovenrand van het mandje af.

Natuurlijk kan men ook met borduurkatoen of zij van een andere kleur festonneeren. Men moet dan ook ander lint nemen. Rood staat heel mooi bij brief-kaarten, waarop veel groen: groepen boomen, een huis met veel bosch erom, een laan en dergelijke.

J. M. W.—W.

ONDERLINGE CORRESPONDENTIE

Geachte Redactrice!

In 'n echt landelijke omgeving daar wonen we: vier Friesche dorpsmeisjes. Heel zelden wippen we buiten de grenzen van „t heite lân, der mêm us wize het”. We kunnen ons winkelen best in eigen Friesche centrum af en onze conversatie om-cirkelt niet een al te breeden kring.

Wonen we echter wat geïsoleerd, dit neemt niet weg, dat we met frissche belangstelling meelevens in den tijd, waarin door Vaders voorzienig bestel ons meisjesleven valt.

De voorvallen in eigen Vaderland, de ontzettende gebeurtenissen daar buiten, de vragen van den dag, van den tijd, laten wij niet langs ons heen glijden. Wat hoogstaande mannen en vrouwen denken en schrijven interesseert ons.

Maar boven dat alles gevoelen wij noodig te hebben bredere en diepere kennis van Gods Woord. Te belijden en te beleven die beginselen, wortelend in den rotsvasten bodem van dat Woord, gevoelen wij als onze hooge meisjesroeping.

Ge kunt U dus indenken, Geachte Red., met welk eene interesse wij de verschijning van Meisjesleven begroetten.

Want immers Meisjesleven wil ons de dingen dezer aarde leeren zien in 't licht van den hemel.

De dingen dezer aarde!

Ons Friesche dorpje teekent zich als zoo'n heel, heel klein stipje af op den grooten aardbol.

We denken, dat zelfs een microscoop 't niet zal ontdekken op de kaart van Europa.

En daarom zijn we wat bang.

Wij, Geachte Red., zijn van die eenvoudige, platte dorps-meisjes. 't Vliegt ons gauw te hoog. Intellectueel zijn we niet. Kostschool, H. B. S. en „Gym” hebben we niet bezocht. Vaders beurs was niet zwaar gevuld. Moeder achtte een huishoudschool voor ons niet noodig. We hebben de dames van de kostschool, de H. B. S. enz. wel eens benijd om hunne breede opleiding. Maar de pijltjes van onze jalousie flitsten ook wel eens om de ooren van de knapen en jongelingen uit eigen omgeving, die, door hun vereenigingsleven, zulk een voorsprong boven ons hebben. Hebben ze wat, ze leggen de vragen op 't voorzitters-tafeltje neer. En dan, 't Jongelingsblad met die mooie leid-draden!

Wat moeten wij, nu het meisjesleven in andere banen moet worden geleid, omdat voor de vrouw een nieuwen tijd aanbreekt? Nu een deel van ons denkend Vaderland haar zelfs in de toekomst ter stembus wil voeren?

Moeten wij niet goed geschoeid den nieuwen, maar rechten weg op? Als wij, dorpertjes, nu eens voor den stembustocht 't politieke laarsje moesten passen — en wij wisten van de politiek niets af?

Maar ons voetje is meestal iets grover geschoeid dan dat van een intellectueel dametje.

Zal Meisjesleven nu ook iets geven dat om ons leestje past? Zal 't niet te hoog gaan voor ons gewone meisjes, die slechts de lagere school bezocht hebben?

We hebben wel tijd tot nadenken, maar we moeten ook kunnen verwerken wat men ons aanbiedt.

Zoo veel is nieuw voor ons.

Hoog waardeeren wij Uw streven!

Ook wij hopen te genieten de vruchten van Uwen arbeid. Dat wij ze willen plukken, bewijst onze intekening op Meisjesleven.

*Namens vier Friesche meisjes,
SJO VAN DER MOLEN.*

Idskenhuzen bij St. Nicolaasga (Fr.), 8 Juli 0'18.

Beste Sjo!

Hartelijk dank voor je brief; de eerste, die ik voor onze rubriek ontving.

Wel, we zijn heusch niet van plan erg hoog en erg geleerd te doen. Ik ben dan ook niet zoo bang, dat je 't niet zult kunnen